

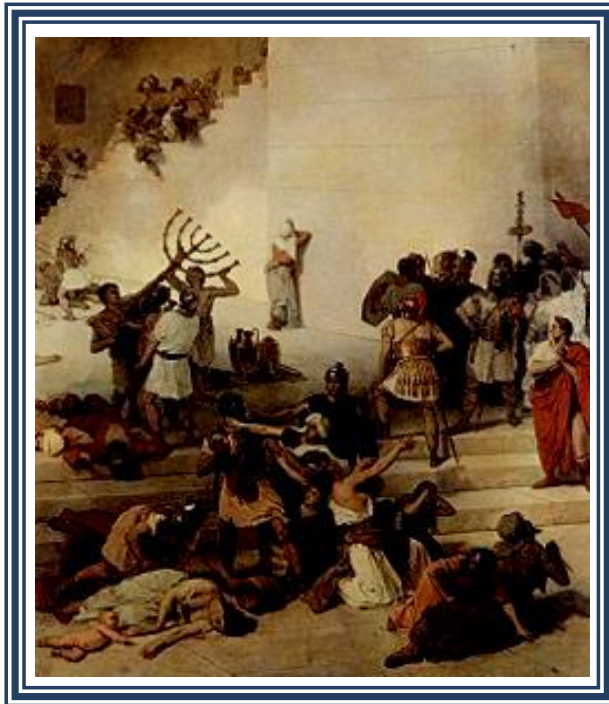
מִבֵּית

שבועון קבוצת יבנה

ו' בטבת תשע"ו

(18.12.15)

פרט מתוך "החרבת בית המקדש בירושלים" של הצייר **פרנצ'סקו אייץ** מ-1867
המתאר את החורבן והבזיזה של בית המקדש השני בידי חיילים רומאים

פרשת "ויגש"

הדלקת נרות : 16: 16 צאת השבת : 17: 20

שבועון מספר 1175

פרשת "ויגש"

ליל שבת

הדלקת נרות	16: 16
מנחה, קבלת שבת וערבית	
לאחר התפילה - שיעורו של אוריאל אסולין	

שבת

דף יומי בבית המדרש – יאיר אדר	07: 00
תפילת שחרית	08: 00
לאחר התפילה – שיעורו של הרב משה גולדשטיין	
תפילת ילדי א'-ד' בחדר אח"ם שבחדר האוכל	09: 30
תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת	09: 30
תהילים לנשים - בבית המדרש	12: 45
שיעור בספר 'תרי עשר' בבית משפחת - נח חיות	12: 50
משק ילדים פתוח לביקורים למשך שעה	13: 00
תפילת מנחה גדולה	13: 00
הבית האדום פתוח למבקרים למשך שעה	13: 30
שיעור גמרא בבית המדרש - הרב אילעאי	13: 20
תפילת מנחה קטנה - זמן כניסת השבת	
שיעור ' צורבא מרבנן ' - בבית הכנסת מיד לאחר תפילת מנחה	
צאת השבת	17: 20
אספת חברים	21: 00

שהשמחה במעונם

מזל טוב ליהודה-צבי ועליזה רוטשילד לרגל נישואי רבקה ושלומי.

מזל טוב לפרידל גור-אריה לרגל בר המצווה של הנין נווה, בנם של יוחאי ואסנת,

נכדם של יאיר ז"ל וחנה.

מזל טוב לשרה ולהלל ברטוב להולדת הנכד, בן לאורטל ושגיא שמיר.

נקודה למחשבה – נקודת המפנה של יהודה

יהודה באמצעות תופעת "מגפות חברתיות".

מלקולם גולדוול בספרו "נקודת המפנה" מאפיין מגיפה חברתית כ-"סוג של השפעה חברתית בה היחשפות לפעולה, רגש או מחשבה מעוררת תגובת חיקוי אצל אינדיבידואלים 'בסיכון'". גולדוול מבצע הקבלה של מגיפה חברתית למגיפה רפואית.

מגיפה חברתית תתרחש בהתקיים 3 החוקים הבאים:

כלל ראשון – הרעיון יובל על ידי מנהיגי דעה.

כלל שני – רעיונות "דביקים" יש בהם מסר מעורר ומחבר.

כלל שלישי – הרעיון יתפשט כאשר הוא יהיה חלק מההקשר המתאים.

לדוגמא, תופעת הסלפי. תופעה זו קיימת כבר שנים רבות, אולם תופעה חברתית זו התפשטה בצורה דרמטית לאחר הלווייתו של **נלסון מנדלה**, שבסיומה נצפו מנהיגי העולם מצטלמים "סלפי" עם **ברק אובמה**. התנאים להתפרצותה של המגיפה התקיימו באופן הבא: הכלל הראשון – האירוע התרחש באמצעות מנהיגי העולם.

בשבוע הבא ייאספו ילדיו של יעקב, הנמצא על ערש דווי, לקבלת ברכות אשר יתוו את דרכם של בני יעקב. ברכתו של יהודה היא: "יהודה, אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֶיךָ-- יָדָךְ, בְּעֶרְךָ אֵיבֶיךָ; יִשְׁתַּחֲוּוּ לָךְ, בְּנֵי אֲבִיךָ... לא-יָסוּר שִׁבְט מִיְהוּדָה, וּמִחֶקֶק מִבֵּין רְגְלָיו". יהודה מסומן כמנהיג העתידי של בני ישראל.

נשאלת השאלה – מה עשה יהודה שזכה כך "לעקוף את אחיו בסיבוב" ולרשת את המנהיגות בבני ישראל?

כאשר נביט מבט חטוף בפרקים הקודמים לפרשתנו השאלה מתחדדת שבעתיים. ידיו של יהודה הובילו את העלמתו של יוסף מחיי המשפחה, גם מעשה יהודה ותמר לא מוסיף לו כבוד בלשון המעטה, ובוודאי שאיננו מכשיר אותו לברכה זו.

בפרשתנו, יהודה עולה על במת המנהיגות ההיסטורית, עת הוא לוקח אחריות בשיאו של "משבר האמון" בין בני יעקב ליוסף ובנאום מבריק, מרגש ואמיץ הוא מוביל לחשיפתו של יוסף ולסוף טוב.

מה גרם ל**נקודת המפנה** בתודעת המנהיגות של יהודה וסביבתו? אני מעוניין להסתכל על **נקודת המפנה של**

הכלל הראשון - הוא נאמר ע"י מנהיג דעה.

הכלל השני - הנאום הרגשני נתן לו יסוד "הדביקות". לא ניתן להישאר אדיש לנאום.

הכלל השלישי – ההקשר בו הוא נאמר, כאשר האחים היו בשאול התחתית ויהודה למעשה הציל את האחים ממשבר עמוק.

בסיומו של הנאום היה ברור לכול שיהודה הוא המנהיג שינהיג את האחים ובני ישראל לעתיד לבוא.

אור אריכא

כלל שני - אירוע בעל רגש גדול שכל העולם נשא אליו את עיניו.

הכלל השלישי – הנוכחות בטקס הייתה האדרה **עצמית**. מי שלא נמצא, לא קיים.

לאחר ההלוויה החלה **נקודת המפנה** של תופעה זו. "זהו הרגע שבו נוצרת מסה קריטית, רגע הסף, נקודת הרתיחה". זהו למעשה הרגע שבו מתחולל השינוי.

נחזור לפרשתנו. יכולותיו המנהיגותיות של יהודה היו שם תמיד, גם אם לא הופנו למקומות הנכונים וכן נשאר תמיד בתוככי המשפחה.

נקודת המפנה של מנהיגותו של יהודה אירעה בנאומו לפני יוסף.

**צום עשרה בטבת
ביום שלישי**

תחילת הצום: 14:05
מנחה "ויחל" 12:30
סיום הצום: 17:01

**האזכרה לציון יום הקדיש
הכללי**

תתקיים ביום ג', י" בטבת, 22.12
בשעה 16:00 בבית העלמין
הסעה לבית העלמין תצא ב-15:45
מהכביש העוקף.

ו. תרבות

"ברגע קטון עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך"

בשבח והודייה לבורא עולם אנו שמחים להזמין את כל הציבור

לטקס הכנסת ספר תורה לבית הכנסת.

ספר שנכתב ונתרם ע"י חנה ושרה טסלר לזכר בני משפחתם

שנספו בשואה הי"ד

הטקס יתקיים אי"ה ביום ראשון הקרוב, ח' בטבת, 20.12.

בתוכנית:

❖ 16:00 כתיבת אותיות אחרונות בחד"א דרומי

✓ תפילת מנחה בחד"א

✓ סיום כתיבת הספר

❖ 17:15 יציאה לבית הכנסת בשירה וריקודים

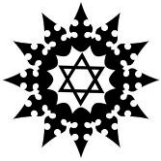
❖ 18:00 תפילת ערבית עם החזן הצבאי הראשי שי אברהמסון

בליווי מקהלת הרבנות הצבאית

❖ 18:30 דברי ברכה: הרב אילעאי עופרן, רעות גיאת (שרון)

ו.תרבות. ו. דת. הגבאים

ראשית דרכו של ספר התורה

נזרקו הצעות באוויר וכולם נפסלו, עד שצץ לי רעיון אדיר.

בסוף שנת שמיטה, נערוך ברוב עם נטיעות. 600 עצי ברוש זקופי קומה! לזכר ששת מיליון היהודים שנספו במחנות. זה יביא את כולם לכאן ביום אחד, בטוח!

אחיי צקצקו בלשונם, כאומרים: "עזוב, זה לא יעבוד". לכן בחוכמתם אמרו: "רק קבל אישור מצאצאי יוסף".

למחרת כבר נכנסתי **לצביקי** והתחלתי לפרוס בפניו את משנתי.

"רגע!" אמר, ולא נתן לי להמשיך ולפתח את הנושא. והמשיך: "יש לי רעיון! ספר תורה נייד לאבלים וטיולים".

"ספר תורה?" חזרתי על דבריו, עם לסט שמוטה בתימהון, "זה עולה המון...".
"ת'שמע, בוא נשאל את האימהות - הן יחליטו." בקלות רבה שכנע אותי. ומכאן כבר הכול היסטוריה...

ההתרגשות הייתה עצומה: "הרי זה חלום שלנו!" כמעט אמרו שתיהן ביחד.

יש בעייה אחת: "לכתוב ספר תורה לוקח שנה לפחות, ואנחנו צריכים לסיים את הסרט...". מלמלתי בלחש, כי אני לא אוהב להיות סוג של מקלקל מסיבות, ואפילו לא השלמתי את המשפט.

אני לא יודע מה החזן הראשי של צה"ל ישיר לנו ביום ראשון, אך בוודאי לא שירי **בעז שרעבי**.

כי עכשיו בעת כתיבת שורות אלו, מְזַדְמְזֶמֶת לי מנגינה: "זה לא חלום, עוד יבא היום, יום לו חיכינו..."

עד לפני כשישה חודשים זה היה בגדר של חלום שהופיע לילה לילה, עשרות שנים.

יש לו "יושב מעלה" תזמון משלו. הפעם שוב הפתיע אותנו, ובדרך לא שגרתית זיכה אותנו בהגשמת החלום.

הפתיל הודלק כאשר ישבנו אני ואחיי, וחשבנו על אירוע ליום הולדת תשעים של אימא.

לאחר אין סוף ויכוחים (כפי שאנחנו יודעים) הרמנו אצבעות, וברוב שליש, הוחלט להפיק סרט: "אחיות טסלר" בהסכמתן ועל חשבונן, כמובן.

סיפור הסרט עוד יסופר והסרט יוקרן בעתיד הנראה לעין.

מפיק הסרט דרש בין השאר צילום חמולתי. על פניו נראית דרישה צנועה.

כיצד ניתן לשכנע שתי חמולות: כשבעים נפש יוצאי **יוסף**, וכחמישים נפש יוצאי **אליעזר**, להגיע כולם ביום אחד, מכול קצוות הארץ, לצילום? יותר קל לשכנע תרנגול הודו לקפוץ לתוך תנור בישול.

אף אחד כבר לא הקשיב לי, כי אם כל הכבוד לסרט ותמונה, חביבי, יש כאן חלום שיתגשם, ספר תורה שתהיה רקומה בו הקדשה.

צביקי קיבל מיד מנדט להוציא את הדברים לפועל, והחל בחיפוש. תוך כדי גישוש למדנו שאפשר למצוא לעיתים ספר תורה שכתיבתו לקראת סיום. "עכשיו לך תמצא ספר תורה **אשכנזי, קטן, איכותי אך לא מושלם**". זה כמו לחפש "שחת, בערמת מחט".

(הטעות במקור) הפעלנו קשרי משפחה, צביקי נפגש, ראה, והתרשם.

לא זוכר, אך איזה חבר זרק לי: "יש מפעל לתשמישי קדושה בירושלים "עוטר ישראל" שמו, אני מציע לך לנסות אצלו".

ספר תורה לא קונים בטלפון. בצד השני של השפורפרת, בעל המפעל שיודע את מלאכתו רק אמר: "אתם חייבים לבוא לראות".

נסענו צביקי ואני למפעל הירושלמי, וכך סיפר לנו מנהל המפעל: "לפני כמה שנים פנה אלינו "גוף" מסוים, ביקש ספר תורה **אשכנזי, קטן ואיכותי**. ישבנו חודשים וכתבנו עבורו ספר תורה על פי דרישותיו, כמעט וסיימנו את המלאכה. אך ערב אחד מתקשר אלי נציג מאותו "גוף" וביקש אלף סליחות והתנצלויות, אך

נאלץ לבטל את העסקה. בלית ביררה הנחנו את **האשכנזי, הקטן, האיכותי אך הלא מושלם** בארון. כי אם אין קונה, חבל על העבודה."

תוך כדי דיבורו, פתח בפנינו ארונית, והוציא חבילה של עורות ועליהן כתוב כמעט כל ספר התורה.

"נשאר להשלים כמה פסוקים, לתפור את העורות, ולחברם לעץ החיים. תוך חודשיים-שלושה אפשר להשלים את העבודה. וספר התורה יכול לצאת

לראשית דרכו."

צביקי, שפגש אי אלו ספרי תורה בחייו, שיחק "פני פוקר" והצליב איתי מבטים, רמז לי: זה בדיוק מה שאנחנו מחפשים: "**אשכנזי, קטן, איכותי, אך לא מושלם**".

עד מהרה סיימנו משא ומתן, והלכנו לכיוון היציאה. לפני שנפרדנו לשלום שאלנו באגביות: "אפשר לדעת מי ה"גוף" שביטל את הזמנת הספר הנפלא הזה?"

"כן, בוודאי", השיב בחיך, זה "גוף" שנקרא קבוצת יבנה."

החזן הראשי של צה"ל שמח מאוד על הזמנתנו, ועל זה ושיוכל בנסיבות משמחות לפגוש שוב את **שרה וחנה טסלר**, אותן הכיר במסע "עדים במדים". רק בקשה אחת בפיו: "מנה אחת ללא גלוטן". **שמוליק טסלר**

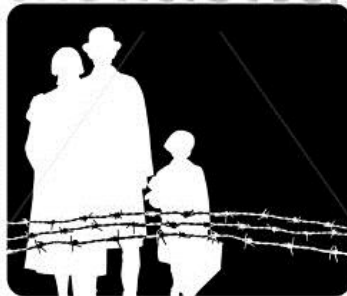
לעמוד בתור, זו גבורה?

(נכתב לגיליון הקודם בנושא "גבורה" ומתפרסם בגיליון זה, המוקדש לעשרה בטבת)

באצבעו לבא בתור, וכך התור התקדם בקצב קבוע. תורי הגיע מהר יותר ממה שחשבתי, ליבי דפק בפראות. "מה קורה לאנשים שלא מתאימים לעבודה?" אני שואלת את עצמי. מקלו ריחף על גופי, דקר, נעץ, ויותר מכל השפיל. דווקא עכשיו, כשאני בצומת, אולי האחרונה בחיי, אני לא יכולה להשפיע. כבשתי את ראשי ברצפה, מפחד ומבושה, לא ראיתי את ניד אצבעו המסמנת לפנות מינה, או אולי בעצם שמאלה? אחד

השומרים חמוש בתת מקלע "שמייסר", הראה לי בעצבנות את הכיוון. אחותי עושה בדיוק כמוני, ראשה מושפל, עומדת מול מקל ברזל המטייל על גופה. לא התקדמתי, עמדתי, חיכיתי לה, תשומת לב השומרים עכשיו על אחותי.

היי! רגע! יש כאן טעות! היא חזקה, היא טובה לעבודות! צעקתי ללא מילים. צעקתי בתוכי בקולי קולות. למה הוא מצביע לצד השני? על גורלי אני לא יכולה להשפיע, אך על גורלה של אחותי? אני לא עוברת על סדר היום! הפרידו אותי לא מזמן מסבתי. הפרידו אותי מאמי. את אחותי התינוקת קרעו מידיי.

האיש הזה לא מוצא חן בעיניי. הוא לא מביט בעיני האנשים. רק בגופם החשוף. המקל שמחזיק בידו לא דומה למקל הליכה מעץ. המקל עשוי מברזל וידית אחיזה נוקשה בקצהו. מדי האס אס, ומגפי העור השחורים המבריקים לרגליו לא היו יוצאים דופן מהנוף שעכשיו אני צריכה להתרגל אליו. האקדח החגור למותניו מאיים, נראה במקומו הטבעי. כל הסיטואציה מפחידה. אבל עכשיו אני פוחדת כפי שלא פחדתי מעולם, אני

פוחדת יותר מכל מהסיכה בדש חולצתו. אני חשה שעורי חידודים, המקום מזרה אימה. עוד מעט מגיע תורי, התור ארוך אך מתקדם מהר, עוד מעט

הסיוט הזה יסתיים. אני שומעת לחש מאחורי "הוא רופא, הוא קובע מי טוב לעבודות". רופא? איך רופא? אני שואלת את עצמי, "זה קצין מפחיד עם סיכה של גולגולת מוות על חולצתו!" לפתע הרופא מזדקף, כל השומרים מסביב נדרכים. מחכים לפקודה. הדוקטור שמע לחשושים, זה לא מצא חן בעיניו. סקר בעיניו את התור המשתרך. השתרר!

לאחר דקה, שחשבתי שלא תיגמר, הורה

רק היא נשארה לי. אפשר ללכת כאן
לענא(יבוד, לא מסכימה יותר לפרידות.
מבטנו הצטלבו, בתנועות ידיים מהירות
סימנתי לה, תחזרי לסוף התור! מהר!
מהר!
פתאום פקודות בגרמנית, קללות! צעקות
רמות. "למה צועקים? מה קרה!?" קולו
של ה"שמייסר" שפלט צרור ארוך, קטע
את הקולות ונשאר עוד תלוי באוויר
דקות ארוכות כסימפוניית עצב המלווה
את הנידונים.

מאמצע התור נפלה אישה כבול עץ, מה
היא רוצה...? זהו, עכשיו כבר לא נדע
לעולם.
מזווית עיני הבחנתי באחותי מתקרבת
שוב לרופא. כמה טוב שענינו נעוצות בגוף
ולא בראש. שוב הצביע, הפעם למקום
הנכון.

אנחנו ביחד.
כך אימא סיפרה לי.
בנצי טסלר

חדש לימודנו כקדם

לציבור החברות,

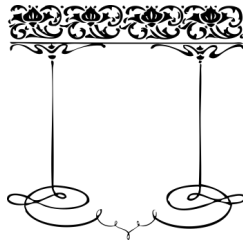
ברצוננו לקיים אחת לחודש שיעור- מדרש בפרשת השבוע.

את השיעור תעביר **אילה צרויה**

נתחיל אי"ה השבת פרי" ויגש" בשעה 20: 13 בקומת הביניים של בית הכנסת.

נשמח בבואכן

ברוריה אריכא

כותנה וגשם

בסופו של דבר הצלחנו לקטוף את כל השטחים של יבנה: 2500 דונם, ובני דרום: 1300 דונם, ללא סיוע של קטפות נוספות, שכולם, אגב, חוו את אותן בעיות. זו העונה השלישית מאז רכשנו את הקטפת המהדקת-עוטפת, ותפעול הקטיף ושינוע הגלילים עבר ללא תקלות ובצורה החלקה ביותר מאז התחלנו לקטוף בשיטה החדשה. נראה

שהתרגלנו אליה והיא אלינו. הקטפת הפתיעה בעבירות מעולה בשטחים בוציים ואף מוצפים במים. זאת ההזדמנות לציין את העבודה המקצועית הטובה הנעשית באחזקה ותפעול של מכונה מכובדת זאת.

נזקי הגשמים מתבטאים גם בכמות וגם באיכות. בנשירת הכותן לארץ נמדדו ע"י שמאי של קני"ט 70 עד 130 ק"ג שהם 10% עד 18% מהיבול. הנזק האיכותי נגרם ע"י אורגניזמים המתפתחים על הכותנה ברטיבות ומשנים את הגוון שלה, וכן ע"י התחדשות הצימוח שמביא לקטיף עם עלים ירוקים ועקב כך לצביעת הכותן והכנסת לחות רבה ל"באלה", מה שגורם בהמשך לקלקולים נוספים.

"כל הכאבים מלבינים בכותנה הנפתחת/ ענן שחור גדול עולה במערב"
(מאיר אריאל)

קטיף הכותנה מסמן את סיומה של השנה החקלאית ומתרחש בסמוך לסיומה של השנה העברית, כך שתמיד יש בתקופה הזו סוג של חגיגות. השנה ליווה את התקופה הזו מזג אויר חריג

אשר גרם לנו לכאב ראש גדול בביצוע תכנית הקטיף. בקביעת מועד הקטיף יש דילמה בין הרצון למשוך את הגידול על מנת להוסיף יבול, לבין הצורך לסיים את הקטיף לפני בוא

הגשמים. השנה הצלחנו להקדים את תחילת הקטיף יותר מתמיד אבל גם הגשם הגיע מוקדם מאוד ובכמות גדולה. כבר בכ"ד בתשרי, 7.10, ירדו 60 מ"מ אשר גרמו נזק בהפלת כותן ועיכבו את תכנית העבודה. גשמים נוספים אשר ירדו בהמשך דחו את סיום הקטיף עד ל- כ"א בחשוון, 3.11 - 10 ימים מעבר לתכנית המקורית. סה"כ היו באוקטובר 8 ימי גשם בהם ירדו 130 מ"מ. ברישומים שלי זה הכי הרבה לפחות 20 שנים לאחור, גם בכמות הגשם ומה שיותר משמעותי - מספר ימי הגשם.

קרן נזקי טבע מפצה על רוב ההפסד הכספי ועדיין נותרים פערים וכדברי המשורר בהמשך השיר מלמעלה: " אין אונים אתה עומד על הארץ מתחת \ לראות את עמלך נחרב".

רוב היבול כבר נשלח לניפוט ומיון איכות ומשלוח אחרון יצא בע"ה עד סוף דצמבר. מבחינת יבולים ברור שנפגענו, אך למרות הפחת הגענו ליבולים טובים בהשוואה רב שנתית. היבול אמנם נמוך

במקצת ממה שהתרגלנו בשנים האחרונות, אך עדיין ב-18% גבוה מהממוצע בארץ. מחירי הכותנה פחות גבוהים מהשנתיים האחרונות, ועדיין במחירים אלו וביבולים אלו הכותנה מהווה את הגידול הרווחי ביותר בסל הגידולים הנוכחי שלנו, ונראה שתהיה דומיננטית גם בתקופה הקרובה.

נעם עמיר

פרחים פרחים פרחים

אנו מחדשות את סדנאות הכנת הפרחים מקרמיקה, במסגרת המיזם הקהילתי.

המפגשים יתקיימו בתאריכים הבאים:

❖ יום א', ח' בטבת (20.12) - 16:30-17:30

❖ יום א', ט"ו בטבת (27.12) - 20:00-21:00

❖ יום א', כ"ב טבת (3.1) - 16:30-17:30

הרשמה בלוח המודעות

או ישירות דרכנו

בואו בשמחה

נטע ושושנה

מהות הבית

ואיך כל זה קשור אלינו, (חברי קבוצת יבנה), שחברנו יחד למסע משותף, לדרך, לחברות ושיתופיות. הרי אנחנו לא סתם יחד, וברור שכולנו רוצים את הטוב ביותר אחד בשביל השני. הבנתי שהדיונים הנמשכים והמייגעים על סוגיית הבתים ואיך הם ייראו וכמה מטרים יהיו וכו' וכו', הם למעשה המעטפת החיצונית המעידה על הברור הפנימי הרוחש מתחת לפני השטח (ואולי כבר מעל פני השטח). הברור על הבית הזה "קבוצת יבנה". הבית משתנה, כל אחד מאיתנו משתנה כל הזמן. ואולי הדיון קורא לנו להסתכל על עצמנו באומץ, לחשוף תפיסות עולם, ולבדוק באמת איך אנחנו ממשיכים את הדרך ביחד ובאהבה. מה נכון לנו לשמר, מה להשאיר מאחור, מה לחדש ומה לשנות. אולי זה העניין, ואולי אם נבין ביחד מי זאת קבוצת יבנה היום ומה אנחנו רוצים שהיא תהיה מחר, ואם נבין מה יגרום לנו לחיות כאן בשביעות רצון, ואם נדייק לעצמנו את הדרך מחדש; אולי האיקז כבר יבוא מעצמו בטבעיות.

נטע אפרתי קנדל

זה זמן מה אני מהרהרת בתהליכים שעוברים על קיבוצנו/קהילתנו. וככל שאני חושבת ומתבוננת בדיונים ושומעת את ההצעות השונות (אודה על האמת שלא מתעמקת בכל פרט ודקדוק), אני מתבוננת ותוהה מה קורה כאן. מה קורה לנו. ואני חושבת שדבר מה הובהר לי.

ואמשיל זאת לסיפור אישי:

ערב אחד התכנסו המשפחות העתידות לעבור לשכונה הנבנית במערב הקיבוץ, לשיחה עם החשמלאים ואנשי התקשורת. אז עוד לא הייתי עמוק בתוכניות ופחות בעניין של בית חדש. ישבתי ושמעתי את השאלות לגבי השקע והתקע, ופרטים מיני פרטים אודות נושאי חשמל וחיבורים. ולפתע הבנתי, שאמנם אלוהים נמצא בפרטים הקטנים, אך עבורי (באותו הזמן), השיחה באותו ערב לא היתה רלוונטית. הבנתי שטרם עסקתי ביני לבין עצמי וביני לבין בן זוגי על מהות הבית. כלומר, מה אני בכלל רוצה מבית, מה זה בית בשבילי, איזה איכויות הייתי רוצה שיתקיימו בו ואיך אני מדמיינת אותו. פתאום נהיה לי ברור שרגע שאדע / שאבין מה אני רוצה, אזי האיך יהיה יותר ברור.

פרק כמעט נשכח במורשת יבנה

לקיבוץ המארח והן לחברי ההכשרות השונות. כאן אני פונה בבקשה לכל חבר שמכיר חבר הכשרה, שנשאר בקשר עם מאומצי ביתו, שייצור איתי קשר ויקשר בינינו כדי להוסיף עוד תמונות לאלבום של אותו מחזור.

כידוע לכם יש לאתר מורשת יבנה גם דף פייסבוק ושם אני מעלה תמונות של חברי וילדי יבנה שנשלחים אלי מחברי הכשרה שונים שצילמו את חיי הקבוצה ואת המשפחות המאמצות בקיבוץ. כולם מספרים באהבה רבה על המשפחה המאמצת, שואלים לשלומה ולשלום הילדים, ותמיד מחמם את הלב שוב לראות כמה נקשרנו.

מקום נוסף למצוא תמונות ולעלות זיכרונות שלנו ושל ההכשרה, האולפן ושאר אנשים טובים שעברו וחילקו אתנו חלק מחייהם: שוב בפייסבוק, בדף שנקרא **עוגיות רודגס**, בניהולה הנפלא של בת יבנה החמודה **גילה וכמן**. לסיכום:

דרך עבודתי החדשה שמחתי לגלות את "אתר מורשת". ממליצה לכולנו לשוטט מידי פעם באתר, לגלות את עצמם ואחרים ואת העבר שלנו, חוויה מעוררת געגועים. חברים שמתקשים בכניסה לאתר במחשב, אשמח לעמוד לרשותם ולהדריך אותם בביתם.

רחלה שנקר

"לכל איש יש שם" כתבה זלדה המשוררת, ולכל קהילה יש היסטוריה, ולהיסטוריה יש תכונה מוזרה, אם לא מספרים עליה ולא מתעדים אותה, היא נעלמת ונשכחת ברבות השנים. הדור של בני הארבעים ומטה ביבנה אולי שמע ואולי לא, שלאורך 27 שנים פעל ביבנה "**מפעל הכשרות**" - צעירים בוגרי בני עקיבא בארצות הברית באו לכאן, עבדו, למדו וחיו בתוכנו, כל מחזור היה כאן כשנה. בזכות המפעל העצום הזה רבים מהם "עשו עלייה" וחלקם אף חברי הקיבוץ הדתי היום.

בזמנו כשחיפשתי עבודה לימי הקיץ הציעה לי **שרה אריאל** להתחבר עם מורשת יבנה. חיש

קל נשאבתי לתוך העשייה המבורכת של **דני**, שהסביר לי במאור פנים ובסבלנות מה יש באתר, וקיבלתי על עצמי את נושא ההכשרות בקבוצה, ומאז אני רודפת אחרי חברי הכשרה בכל הארץ וגם בחו"ל.

אני שמחה לספר שיש שכר לעמלנו, כמעט לכל מחזור יש כבר אלבום ולחלקם גם סרטים קצרים וחומר כתוב. בימים אלו אני שוקדת על אחרוני האלבומים ובע"ה בקרוב מאוד יהיו לנו אלבומים יפים לכל מפעל ההכשרה שפעל בקבוצת יבנה. משנת 1956 מחזור אי' ועד מחזור כ"ז בשנת 1984 שהו כ-700 חניכים בקבוצה, תקופה שהיתה לה משמעות גדולה מאוד הן

גלגולה של גלבייה

לדעוך, וחזרנו כמה נשים צעירות והחלטנו שנלך ונצבע כמה בגדים בסירים של המטבח. בחרנו סיר שנודע כסיר שבו רק מרתיחים מים. לא העזנו לבקש רשות...

קנינו צבע. לא ממש בדקנו האם זה נכון לצבוע כך, אבל יצאנו לדרך. הגענו למטבח בשעות אחר הצהריים המאוחרות, הצבנו שמירה והחלנו במלאכה. בכל פעם שיִרַח (האקונום) עבר - התחבאנו.

מגיעה השעה 18:00. עטרה עוברת במטבח, מושכת באפה ושואלת בקול מה זה הריח הזה?

אנחנו רצות לאחד המבואות הצדדים במטבח ופורצות בצחוק בלתי נשלט. הסכנה חולפת ושוב אנו במלאכה, רק לא הבאנו בחשבון שכפות העץ תיצבענה. התוצאה של המלאכה לא הייתה מדהימה. הגלבייה יצאה דהויה והכפות נצבעו היטב, ואני נשארתי לשפשף אותן להורדת הצבע שעות רבות ללא הועיל.

זו השעה לבקשת סליחה מירח ומציבור החברים. תקוותי שהאוכל שבושל באותן כפות היה צבוע באהבה ובשמחה. הגלבייה עברה לחברה אחרת וגם היא המשיכה ללבוש אותה.

מאז בטיולי בעיר העתיקה בירושלים אני לא מוצאת כמרים עם גלבייה אבל ראיתי אנשי דת מוסלמים איתה.

שרה פרלמן

לפני שנים רבות, בהיותי אישה צעירה, נהגתי ללבוש בשבתות גלבייה לבנה.

אהבתי אותה מאד והבגד הלבן סימל עבורי את קבלת השבת. כל שבת לבשתי אותה ובמוצאי שבת שלחתי אותה למכבסה וקיבלתי אותה מגוהצת, לבנה ובוהקת.

יום אחד חל עיכוב בקבלת הגלבייה וקיבלתי אותה אחרי שבועיים. שמחתי ולבשתי אותה ושוב שלחתי אותה למכבסה ושוב חל עיכוב.

הפעם החלטתי לחפשה. ניגשתי למחסן ושאלתי את אחת החברות הוותיקות האם ראו גלבייה לבנה. קיבלתי תשובה רועמת וכועסת: "מה את חושבת לעצמך, שכל שבוע אגהץ לך את בגד הכמרים שלך?".

לרגע נדהמתי. אספתי את הגלבייה הלבנה והלכתי לביתי עם תובנות חדשות, אבל זה היה בשלבים. שלב העלבון, שלב האכזבה ואח"כ באה התובנה, וכבת לניצולי שואה הבנתי מאיפה זה בא. לא הבנתי למה זה נעשה בדרך כזאת אבל שלחתי לאותה חברה.

הערכתני מאד את אותן נשים ותיקות שבאו ממערב אירופה עם ערכים של הקפדה, יושרה, חריצות ונאמנות לחיי הקיבוץ.

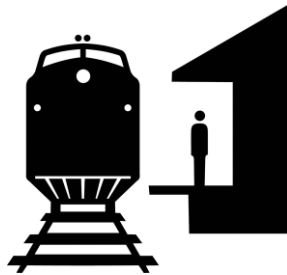
אחד הביטויים שהיו לזה זה התוצרים שקיבלנו לדוגמא במחסן הבגדים. כל בגד טופל באהבה רבה, וידעת שתקבל אותו בשלמותו. אם יחסר כפתור זה יטופל, אם קרע גם יטופל ולא משנה מה גילו או טיבו. לימים גם האופנה של הגלביות החלה

תורנות נהג קטר – האם אפשר אחרת?

פתרון ראשון הוא:

- העברת האיסוף מהרכבת לתחנת אשדוד בלבד.

הרכבות לדרום (שעוברות כיום ביבנה "מזרח" ו"מערב") ממשיכות לתחנת אשדוד. דבר זה ירכז את התורנות לתחנה אחת בלבד וימנע את זיגזוג הנהג מתחנה לתחנה ואת טרטור מבקשי השירות. הנסיעה לתחנת אשדוד תוסיף כשש דקות נסיעה ותחסוך עוול רב למבקשי השירות.

- אופציה נוספת היא הוספת נהג קטר לכל משמרת - נהג לתחנת מזרח ונהג לתחנת מערב. חשוב להבהיר שאופציה זו תכפיל איתה את מספר הרכביסלטלפונים וגם את כח האדם (כבר לא תורנות פעם בשנה).

- ישנה אופציה נוספת והיא לשמור על המתכונת הקיימת. חשוב אבל שאתם, חברים נהגי הקטר, תבינו! עד הנקודה שבה אנו מתקשרים ל"נהג קטר" ומבקשים שיבוא לאסוף אותנו, אנו, חיילים, משרתים, סטודנטים וכו' בסה"כ רוצים להגיע הביתה. אנחנו נוסעים

בטח כבר דובר ונכתב על תורנות זו רבות ובכל זאת.

מזה כשנתיים אני משתמשת בתורנות זו באדיקות. ובואו נגיד... שצריך, מומלץ, והכי חשוב, **אפשר** לעשות את זה טוב יותר.

בשנים האחרונות, עקב הגברת מספר

הרכבות לכיוון דרום נוצר מצב בלתי אפשרי שדורש לעיתים מהנהג לזגזג בין תחנת יבנה "מזרח" לתחנת "מערב" ולנסות לרצות את כולם. משימה זו בלתי

אפשרית כשמרווח הזמן בין רכבת לרכבת הוא 10 דקות או לפעמים אפילו פחות. אנו צריכים לעצור רגע ולחשוב שוב האם מתכונת "נהג קטר" כפי שהיא היום עדיין רלוונטית ויעילה. ואם לא, מה אפשר לעשות כדי לשנות זאת. הרי בסופו של דבר התורנות באה להקל על חיילים, סטודנטים ושאר חברים המחליטים לנסוע בתחבורה ציבורית. והאמת היא שלפעמים התורנות לא מקלה, אפילו להיפך, רק הופכת את הדרך הביתה למעייפת, מתישה וארוכה יותר.

כמי שמעלה את הבעיות יש לי גם כמה הצעות לפתרונות.

בתחבורה ציבורית (שזה לפעמים סיוט בפני עצמו) אבל כאשר אנו מתקשרים אליכם שתבואו לאסוף אותנו, אנו לא עושים זאת כדי לבזבז לכם את הזמן. ולא מתכוונים להעיק. אלא בסה"כ רוצים להגיע הביתה בדרך נעימה ובטוחה. ומשום שזהו שירות שהקיבוץ נותן אנו משתמשים בו בשעת הצורך.

בפועל מי שמשתמש באופן קבוע בנהג קטר יכול להעיד שלא תמיד ישנה אווירה טובה. זה מתחיל כשאין מענה בטלפון מהשעה 17:00, ממשיך בחוסר הבנה ורצון מצד הנהג לבוא לאסוף בזמן. ולפעמים נוצר מצב בו מבקש השירות מוצא את עצמו מחכה לנהג קטר לזמן ממושך (ולא מדובר על 10 דקות) רק משום שאסף קודם לכן נוסעים מהתחנה הראשונה והחליט משום מה לחזור לקיבוץ לפני שאסף מן התחנה השנייה.

מצב זה הוא מצב לקוי!!

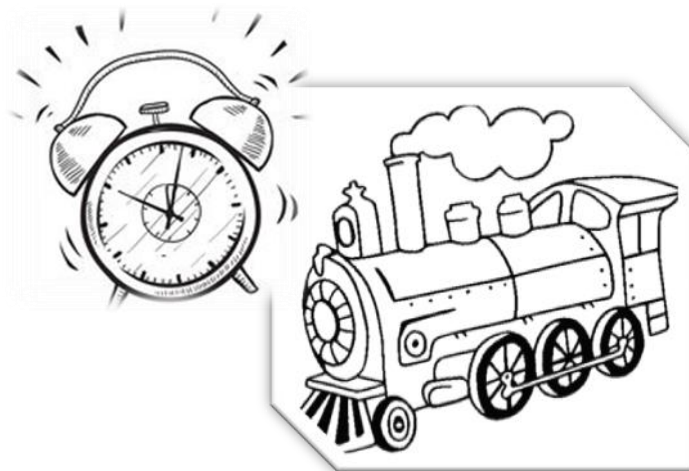
אם מחליטים להישאר במתכונת הנוכחית, עלינו ליצור נוהל ברור לכל הנהגים ומבקשי השירות כאחד, שבו במקרה ויש שתי קריאות צמודות בתחנות שונות לא חוזרים לקיבוץ לפני שאוספים משניהם. זה אולי ייצור עיכוב קל לכל הנוסעים אך בסוף כולם יגיעו הביתה בזמן סביר. ולא יקרה מצב בו נוסע אחד יתייבש בתחנה על חשבון הנוסע הקודם. נוהל כזה יקל הן על הנוסע והן על הנהג.

• האופציה האחרונה היא לבטל את שירות נהג קטר, ושכל נוסע יתקשר להורים, קרובים או חברים שיבואו לאסוף אותנו בכוחות עצמם.

האם זה מה שאנחנו רוצים? ששליש מרכבי יבנה יעשו הלוך-חזור לרכבת כל שעה, יום יום? ואם כן, אז למה לנו נהג קטר בכלל?

נקודה למחשבה. שבת שלום

קשת ויסמן

נשות יבנה היקרות!

סמנו ביומנים, שריינו את הבייביסיטר

ערב נשים תשע"ו יוצא לדרך!

הנכן מוזמנות לערב של הנאה וצחוק.

אוכל טוב, הפתעות מפנקות ומפגש עם האחת והיחידה -
רביטל ויטלזון (כותבת טור ב"מוצ"ש" של מקור ראשון),
בשיחה על זוגיות, ילדים, דיאטות, בישולים לשבת
ועל איך הפכנו להיות **אמא שלנו**...

ניפגש ביום ראשון, ט"ו בטבת, 27.12

בשעה 20:00 באולם האירועים

אז בלי תלונות- כולן מגיעות!

שחק אותה גבר!!!

כל גברי הקיבוץ מוזמנים לערב גברים מקומי משובח!
עם אוכל טוב, משחקים והנאה מטורפת.

ביום שלישי, י"ז בטבת, 29.12

בשעה 20:30 במשטה

היו נכונים!

הצוותים המארגנים וועדת תרבות

משולחנו-דו"ח מרכז משק

אנו עומדים בפתח אספות תקציב 2016 לאחר סדרה של דיונים בוועדות, הנהלות ענף, מזכירות וועדת משק. התקציב בחברה עסקית כמו גם בחברה של בני אנוש שחיים ביחד (משפחה, קהילה, קיבוץ, מדינה) הוא הביטוי הכספי לתוכנית פעילות לתקופה מוגדרת. מטרתו להוציא לפועל רצונות ומאווים תוך התחשבות ביכולת כלכלית ותוך מתן סדר עדיפות. ביצוע התקציב מחייב שליטה ובקרה וכן התאמת התכנון למציאות במהלך הביצוע.

התקציב בראש ובראשונה נגזר ממקור תקציבי ולקבוצת יבנה יש משנה סדורה שאכן עברה מספר שינויים בשנה האחרונה בעקבות הצורך לתקצב השקעות כבדות בשימורים ובדירור.

במרבית הארגונים התקציב כולל את כל הפעילות החזויה וכך גם אנחנו נוהגים לגבי התקציב הצרכני (תקציבי הקיום). בשנים האחרונות שיפרנו בצורה ניכרת את הבקרה על הוצאות הקיום. עם זאת בכל מה שקשור לתכנון תקציבי הקיום מלכתחילה – יש מקום לשיפור.

לא כך הדבר בענפי הייצור שבהם

התקציב היבנאי מבטא רק את ההשקעה בציד ובפעילות חדשה, דוגמת "געש" ו"עדי סלולר". בכל זאת יש התקדמות. בשנה הקרובה, 2016, כל הפעילות של עדי תתנהל בכפוף ל"תקציב" שפעם קראנו לו "תוכנית ענף". תקציב זה יפרט את כלל התשומות שדרושות לעדי, כולל קניית שעונית וחומרי גלם, כ"א שכיר/חברים, תקציב פרסום, מימון וכיו"ב. כל זה מול תוכנית מכירות שתבטא בהכנסות צפויות. תקוותי שבעקבות עדי ניישם התנהלות זו גם בשאר הענפים.

תקציב השקעות בענפי הייצור בא לתת מענה ל:

1. הגדלה וייעול הייצור. הגדל - בכמות ובטיב, ייעול – ע"י צמצום הוצאות והקטנת פחת ייצור.
 2. שיפור סביבת העבודה בנוחיות ובטיחות העובד/ת,
 3. החלפת ציוד ותשתיות שעבר זמנם.
- בשנים האחרונות אנחנו משקיעים בשיפורים טכנולוגיים, בעיקר בתחום האלקטרוניקה והמחשוב, שתורמים לשיפור הדיוק בייצור והבקרה. דוגמאות לכך אפשר לראות בענפים השונים.

השקעות:

בנוסף להשקעה באולם הייצור החדש בשימורים - השקעה של "פעם בדור", נמשיך לתקצב את בניית חוות לולי רבייה בחמרה מתוך תובנה שלא נוכל לשרוד עם פעילות הרבייה שלנו במשולש יבנה - בני דרום - בצרון, ללא השקעה באזורי גידול אחרים.

אנרגיה חלופית: לאחר כמה סיבובים שנעשו בשנים האחרונות מול חברות שעוסקות בייצור חשמל פוטו וולטאי,

אישרה ועדת משק התקנת מתקן שכזה על גג המדגרה בהספק של 400 קילו וואט. ההשקעה לא קטנה, חלקנו 1.45 מיליון ₪, ובכוונתנו לבצע אותה בשיתוף פעולה עם חברה חיצונית. פרטים

באספה. שאר ההשקעות בענפי הייצור נוגעים בעיקר בחידוש ציוד. בתחום הקיום, ההשקעות הכבדות יהיו בדיוור ובגנרציה.

דיוור: המשך צבירת מקורות לפרויקט הדיוור הרב-שנתי כולל 20 הדירות שנסיים את בנייתם השנה בע"ה. מוצע לאספה הקצאת 3 מיליון ₪ לתקציב הדיוור.

גנרציה לבתי החברים: הצורך במתן מענה להפסקות חשמל מלווה את המזכירות האחרונות. בעבר דחינו את

הבקשות בגלל העלות הגבוהה, אך הצורך נשאר. בשנה שעברה, עם תחילת הבדיקות להתחברותנו לגז טבעי, עלתה אופציה של הקמת תחנת כח מופעלת גז שמייתרת את הצורך בגנרטורים. התחלנו בלימוד הנושא ומסתבר שיש לא מעט קשיים והרבה חוסר בהירות לגבי ההיתכנות והכדאיות של הקמת תחנה שכזו אצלנו, בדומה לכל מתווה הגז בישראל. בתקציב 2016 מוצע לאסיפה להשקיע ברכישת 2 גנרטורים לשעת חרום על כל הנלווה אליהם. כמו כן מוצע להשקיע בשיפור תשתיות החשמל בחלק המערבי של הקיבוץ.

רמת חיים 1:

חיבור המספרים בדף מסגרת התקציב מראה שגובה רמת החיים השנתית שאנחנו צריכים לתקצב עומד על כ 59 מיליון ₪. חלוקת מספר זה במשקי הבית בקבוצת יבנה - ולא אכביר בהנחות והזנחות מסוג זה או אחר - מראה לנו שכושר ההשתכרות שנדרש מכל אחד מאתנו עולה בהרבה על מה שחלקנו חושבים או שמקובל אצלנו לחישובים תמחירים, ועומד על כ 25 אלף ₪ לחודש למשק בית (בערך = משפחה).

רמת חיים 2:

לקראת ריכוז ההצעות והבקשות לתקציב 2016 עלתה ולא בפעם הראשונה, הטענה שהתקציב האישי לא מספיק. בהמשך עלו טענות לגבי ההקצאה הסקטוריאלית של תקציב זה. התקציב האישי מהווה 27% מתקציבי הקיום הישירים, וזאת בלי לקחת בחשבון השקעות בקיום, קרן חיים,

מיסים וכיו"ב, כך שעיקר הוצאות הקיום שלנו נמצאות במקום אחר. כאמור, הטענה עלתה בפורומים שונים, כולל באספה, והיא מחייבת התייחסות ראויה של המזכירות וכך גם ייעשה לאחר אישור תקציב 2016. עם זאת, כדאי לחזור ולעיין בפסקת רמת חיים 1.

מישאל חיות

לציון יום הקדיש הכללי

הנכם מוזמנים למפגש עם מר רוני לרנר.

במסגרת המפגש יוקרן הסרט "מסע הנקמה של לרנר" שהוקרן במסגרת התוכנית "עובדה". לרנר יוצא לפולין למסע אחר האנשים שרצחו את משפחתו בשואה. הוא יוצא למסע אל העבר, בניסיון להבין מה קרה לבני משפחתו ונפגש עם הרוצח האחרון שנותר בחיים.

לאחר הקרנת הסרט תתקיים שיחה עם מר לרנר.

המפגש יתקיים ביום שני, ט' טבת, 21/12, בשעה 20:30, במשטח.

ו.תרבות

זמן הנחת תפילין ותפילת שחרית

עם התארכות הלילה יש צורך לשנות את זמן הנחת

תפילין ותפילת שחרית.

מיום ראשון שלמחרת פרשת ויחי (ט"ו בטבת

27.12.15) ולמשך 5 שבועות

תתחיל תפילת שחרית בשעה 06:00

זמן הנחת תפילין בשבוע הקרוב

(הכי מוקדם) 05:39.

לציבור החברים שלום רב,

בכוונתנו לחדש פינת הלכה קצרה שיעביר

הרב אילעאי בתפילת ערבית בליל שבת

לפני תפילת ערבית.

הכוונה להתחיל בערב שבת פרשת ויחי.

בברכת שזכה להגדיל תורה

גבאי בית הכנסת

נר ז'כרון

יעקב ויצמן	תשמ"א	בטבת	ב'
ישעיה כהן	תשס"ה	בטבת	ג'
אליעזר (אלי) גור אריה	תש"ן	בטבת	ד'
חיים-מנחם אייזנר	תשמ"ד	בטבת	ו'
זאב בן אהרון	תשס"א	בטבת	ח'
שמעון דגני	תש"ע	בטבת	ח'
אילזה ברטוב	תשנ"ט	בטבת	י"ב
רוחמה חיות	תשנ"ב	בטבת	י"ג
חנה כהן	תשס"ח	בטבת	י"ג
עזריאל-נתן זמוש	תשנ"ב	בטבת	י"ד
עליזה (עליס) איתן	תשע"א	בטבת	י"ד
גדליה קוגלמן	תשנ"ג	בטבת	ט"ו
ראובן קרמר	תשנ"ח	בטבת	ט"ז
ישראל (שרוליק) שמיר	תשמ"א	בטבת	י"ט
גדליה דיטור	תשע"ה	בטבת	כ'
יוסף טסלר	תשס"ה	בטבת	כ"ב
רחל הישראל	תשע"ה	בטבת	כ"ג
יעקב גדיש	תשס"ה	בטבת	כ"ז

לוח הודעות

מרפאה

אחות תורנית בשבת פרשת "ויגש" – אחות בית סביון.

שעות קבלה של הרופא בשבוע הבא:

יום ראשון 14:30-13:30

יום שלישי 13:00-09:30

יום רביעי 16:30-14:30

יום חמישי 16:00-14:30 ומ-09:00-08:00

כירורגית שד

דר' אלווייס, כירורגית שד, תגיע אלינו בימי שישי בתאריכים, 8 בינואר ו-22 בינואר. לקבלת תור יש לפנות לחנה אפרתי. במידת הצורך נתאם מועדים נוספים.

חידוד נהלי התקשרות לאחריות

צוות המרפאה מבקש לחזור ולחדד את בקשותינו הקודמות שבכל שאלה או עניין רפואי מחוץ לשעות קבלת קהל במרפאה, יש לפנות לקו חירום שמספרו 400 בטלפון קווי, או 4000 מפלאפון נייד של יבנה. יש להימנע מחיוג ישיר לפלאפונים פרטיים של האחיות

שירות חדש לבעלי כרטיס ישראלכרט

חברת כרטיסי האשראי הישראלי החלה לשלוח את פירוט החודשי של דפי העסקאות בדוא"ל. המעוניינים להצטרף לשירות זה מתבקשים לפנות להנה"ח (תולי) לכתובת tulib@kv-yavne.co.il על מנת לקבל טופס הצטרפות. השירות ניתן חינם! בברכה, תולי

העמותה למען החבר הותיק חבל יבנה-מדרשת ח"י

❖ יום א', ח' טבת 20/12 - 8:45 חוג תנ"ך / חנה לבל
❖ יום ב', ט' טבת 21/12 - 10:15 "יהדות, מוסיקה ומה שביניהם" / מרצה: שחר שומן.
נשמח לראותכם!

אנשים טובים באמצע הדרך

ערב הוקרה למתנדבים במועצה יתקיים אי"ה ביום שלישי י"ז בטבת תשע"ו (29.12.15), בשעה 18:00, באולם האירועים בקבוצת יבנה.

בתוכנית: - מפגש חברים וכיבוד קל, טקס הענקת תעודות הוקרה למתנדבים

והופעה של הסטנדאפיסטית יעל קפיטולניק.

נשמח לראותכם,

הכנס השנתי של המטה השיתופי

כנס המטה השיתופי בקיבוץ פלמ"ח צובה ביום חמישי, י"ב בטבת, 24.12 פתוח לכל. חברים המעוניינים יפנו למשרד

גשם / יוסי שריד

רק לגשם יש יותר מצבי רוח
משיש לי.

לפעמים הוא בא מסערה
ולפעמים משתיקה לא רועמת
בכלל.

לפעמים הוא מלטף ועוטף
ולפעמים הוא שוט שוטף.
לפעמים אני מסתתר
ולפעמים יוצא.

לפעמים אני סוגר חלון
ולפעמים פותח – בוא גשם,
בוא.

לפעמים הוא נותן ריח
ולפעמים לוקח.
רק הגשם יותר הפכפך ממני.

לפעמים הוא קר
ולפעמים חם ומנחם.
אני מתקשר לבתי שלא גרה כאן
כדי לשאל

האם גם אצלם יורד עכשו גשם.

על השירים – יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com